

daki geniş saçağın zengin profilli praçolar ile taşınması öngörülmüş, ancak sonraları bu saçağın direklerle desteklenmesine gerek duyulmuştur. Ayasağa korusu içindeki bu Çinili Köşk, iç süslemesinin Batılı bir üslûpta olmasına karşılık, büyük bir havuz başında hafif yapıllı köşkleri seven Osmanlı zevkine uygundur. Böylece birçok örnekleri eskiden beri yapılagelen havuz başı köşklarini andıran bu eser, eski Türk mimari gelenegini, süslemesinde olmasa bile hiç değilse yapısında yaşatan güzel ve değerli bir binadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Sedad Hakkı Eldem, *Türk Bahçeleri*, İstanbul 1976, s. 190-191; Pars Tuğlacı, *Osmanlı Mimarlığında Batılılaşma Dönemi ve Balyan Ailesi*, İstanbul 1981, s. 248-252; R. Ekrem Koçu, "Ayasağa Av Kasrı", "Ayasağa Kasrı" md.leri, *İst.A*, III, 1434-1436.

SEMAVİ EYİCE

AYASBEYOĞLU, Nevzat

(1888-1966)

Eğitimci ve yazar.

23 Haziran 1888'de Bodrum'da doğdu. Babası aslen Seydişehirli olan M. Sabit Bey, annesi Adniye Hanım'dır. Babasının memuriyeti sebebiyle çocukluk ve gençlik yıllarında Isparta Uluborlu, Seydişehir, İstanbul ve Yemen'de bulundu. Orta öğrenimini 1907'de Pertevniyal Rüşdiyesi'nde, yüksek öğrenimini de 1911'de Dârülfünun Edebiyat Fakültesi'nde tamamladı. Öğrenim hayatı süresince İbn Rüşd, Muhyiddin İbnü'l-Arabî, Descartes gibi büyük düşünürlerin eserlerine özel ilgi gösterdi. Ayrıca Nâmık Kemal, Abdülhak Hâmid, Recâizâde Ekrem, Muallim Nâci, Mehmed Âkif gibi ünlü edip ve şairlerin eserlerini okuyarak edebî zevkini geliştirdi; bütün bu özel çalışmaları daha sonra onun millî ve mânevî değerlere bağlı, İslâmî çizgide bir eğitimci ve yazar olmasını sağladı.

Edebiyat Fakültesi'nin son sınıfındayken Dârüşşafaka'da Osmanlıca öğretmeni olarak ilk memuriyetine başlayan Nevzat Ayasbeyoğlu mezun olduktan sonra Koca Mustafa Paşa Askerî Rüşdiyesi, Üsküp Sultânîsi, İstanbul Sultânîsi Menâtik-ı Harbiyye Şubesi ve Beyrut Sultânîsi'nde dil ve edebiyat öğretmenliği yaptı. Gelenbevi ve Vefa sultânîlerinde ikinci müdürlük, Cebelilübnan sancağı ve Aydın maarif müdürlüğü, İstanbul maarif müfettişliği, Maarif Nezâreti Hey'et-i Teftişiyeye Dairesi müfettişliği ve tedri-

sât-ı tâliye ikinci şube müdürlüğü gibi millî eğitimin çeşitli kademelerinde çalıştı. Bu arada Haydar Paşa Lisesi felsefe öğretmeniyken 1939'da Bursa milletvekili seçildi. 1943'e kadar süren bu görevi sırasında millî eğitimle ilgili birçok kanunun çıkmasına öncülük etti; ayrıca Köy enstitüleri kanununun sözcülüğünü yaptı. Aktif siyasetten ayrıldıktan sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü öğretmenliğine tayin edildi ve bu okulda kurduğu pedagoji bölümünün başkanıyken 1954 Haziranında yaş haddinden emekliye ayrıldı.

1961 yılında İstanbul Yüksek İslâm Enstitüsü'nde yeniden öğretim hayatına dönene Nevzat Ayasbeyoğlu 1963'te bu görevden de ayrılarak kendisini tamamen yazarlığa verdi. 25 Aralık 1966'da İstanbul'da vefat etti.

Eserleri. *İnsan Âkilesi Üzerine Dene-yişler* (Ankara 1937); *Anayasamız Değiş-meli mi* (Ankara 1944); *T. C. Millî Eğiti-mi Kuruluşlar ve Tarihçeler* (Ankara 1946); *İbn Rüşd'ün Felsefesi* (Ankara 1957). Eser İbn Rüşd'ün *Faşlû'l-makâl* (s. 1-34) ve *el-Keşf 'an menâhici'l-edile* (s. 35-150) adlı eserlerinin tercüme-sidir.

Ayasbeyoğlu'nun asıl yazarlığı, çoğu kendi döneminin milliyetçi ve mâneviyatçı yayın organları olan dergi ve gazetelerdeki yazılarında görülür. *Sırât-ı Müs-takim*, *Sebilürreşâd*, *İslâm*, *Vakit*, *Yeşilay*, *Ant*, *Tasvir*, *Ulus*, *Ekekon*, *Selçuk*, *Tanin*, *Eğitim-Öğretim*, *Ülkü*, *Bilgi*, *İş*, *Hürses*, *Yeni Konya* gibi birçok dergi ve gazetede pedagoji, din, ahlâk, felsefe, edebiyat, tarih, biyografi, sosyoloji, siyaset, sanat, hukuk, Türk ve İslâm düşüncesi, sağlık ve ekonomi gibi çok çeşitli konulara dair 210'un üzerinde makale, fıkra ve sohbet türünde yazılarıyla şiirleri yayımlanmıştır.

SABİT AYASBEYOĞLU

Nevzat
Ayasbeyoğlu

AYASOFYA

Bizans devrinde
İstanbul'un en büyük kilisesi iken
fetihten sonra
şehrin baş camii haline getirilen ve
etrafında zamanla
bir külliye teşekkül eden mâbed.

Fetihten sonra şehrin en büyük mâbedi olan Hagia Sophia Kilisesi Fâtih tarafından Ayasofya adıyla fethin sembolü olarak camiye çevrilmiş ve ilk cuma namazı da burada kılınmıştı. Bu sebeple daha sonra fethedilen diğer şehirlerdeki kiliseler camiye çevrildiklerinde en büyüğünün Ayasofya adıyla anılması adeta bir gelenek haline gelmiştir. Bunlardan bazıları daha kilise halindeyken bu adla anıldıkları halde, bir kısmı da halk tarafından fethe işaret olarak sonradan yakıştırılmış, böylece hepsi Ayasofya Camii olarak anılmıştır. Bazan da İlkçağ'dan kalma bir harabe veya ören yerine Ayasofya denilmiştir. Nitekim Güney Anadolu'da Alanya ile Gündoğmuş ilçesi arasındaki Susuz dağının batı tarafında, denizden 1500 m. yüksekte rastlanan İlkçağ'dan kalmış yapı harabeleri bulunan eski bir yerleşme yeri halk tarafından Ayasofya olarak adlandırılmış ve Ayasofi imlâsı ile haritalara geçmiştir.

Ayrıca bazı camiler aslında başka adlarla anılmaktayken sonraları halk tarafından bunlara Ayasofya denilmiştir. Nihayet bazıları ise camiye çevrilmeden önce Hagia Sophia veya Sveti Sofia adında olduklarından Ayasofya ismiyle tanınmışlar, yayınlara da bu şekilde geçmişlerdir. Ancak Konya'da temelden itibaren tam bir Türk yapısı olan 824 (1421) tarihli Hacı Hasbeyoğlu Mehmed tarafından yaptırılan Dârülhuffâz'a da anlaşılmaz bir sebeple Ayasofya Mescidi denilmiştir.

Ayasofya adıyla anılan camiler arasında, 1453'ten 1934'e kadar şehrin ulucami durumundaki başcamisi olan İstanbul'daki Ayasofya Camii ve etrafında teşekkül etmiş külliye ise en tanınmış ve önemli eserdir.

Ayasofya, *ekânîm**-i selâsenin ikinci unsuru oğulun bir vasfı olarak, mistik bir mefhum olan sofia (ilâhî hikmet) adına kurulmuştur. Yanındaki patrikhâne kilisesi Hagia Eirene (Aya İrini) ile birlikte ikisine Megale Ekklesia (Büyük Kilise) deniliyordu.

Ayasofya'nın ilk binası İlkçağ İstanbulu'nun merkezî yerinde, birinci tepe üze-

rinde IV. yüzyılda ahşap çatılı bir bazilika biçiminde yapılmıştır. Genellikle bu ilk yapının I. Constantin'in (324-337) eseri olduğuna inanılırsa da yapı ancak oğlu Constantinus (337-361) zamanında bitirilmiş ve 15 Şubat 360'ta açılmıştır. Fakat 20 Haziran 404'te patrik İoannes Khyrosostomos'un sürgün edilmesi üzerine meydana gelen bir ayaklanmada çıkan yangında kilise harap olmuş, II. Theodosius (408-450) binayı beş nefli (sahn) olarak yeniden yaptırtıp 10 Ekim 415'te tekrar açmıştır. Bu ikinci kilise de İustinianos (527-565) ve karısı aleyhine 532 yılında 13-14 Ocak gecesi çıkan Nika ayaklanmasında sarayın bir kısmı ve başka umumi binalarla birlikte yandıktan sonra imparator onu evvelki binalardan daha büyük, değişik ve muhteşem bir şekilde yaptırmayı tercih etmiştir. Batı Anadolu'lu iki mimar Trallesli (Aydın) Anthemios ile Miletoslu (Milet-Balat) İsidoros'a havale edilen inşaat 537 yılına kadar sürmüştür. İustinianos geniş imparatorluğunun her tarafından malzeme istetmiş, bunun için daha eski yapıların işlenmiş malzemesi de toplanmıştır. Böylece Mısır'da Heliopolis'ten sekiz büyük kırmızı porfir sütun, Batı Anadolu'da Efesos'ta (Ayasuluk-Selçuk) Artemis Mâbedi'nden, Kyzikos (Kapıdağ yarımadası) ve Suriye'de Ba'lebek'ten sütunlar getirildiği gibi başka yerlerden de değişik cins ve renklerdeki mermerler alınmıştır. İustinianos inşaatla bizzat ilgilenerek yapıda çalışan 10.000 işçiyi gayretlendirmiş, Ayasofya altı yıl içinde tamamlanarak 27 Aralık 537 günü büyük bir törenle açılmıştır. İustinianos'un yapılarını anlatan Prokopios, eserinde bu kiliseye geniş yer vermektedir.

Ayasofya mimarisinin esası, hristiyan dinî yapılarının hâkim planı olan bazilika biçimine göre yapılmış olmakla be-

raber, iki mimar bu yapının orta mekânının üstünü pandantiflerle esas kabuğu, şişmiş bir yelken gibi bütün teşkil eden, çapı yaklaşık 31-33 metreyi bulan basık büyük bir kubbe ile örtme yoluna gitmişlerdir. Bu büyük kütle baskısını karşılamak üzere batı-doğu eksenini üzerinde kademeler halinde inen ve ufalan yarım kubbeler yapılmış, yanlarda ise baskı, galerilerde yan duvarlardaki pâyeler ve kemerlerle tonozlar yardımıyla karşılanmıştır. Bu çapta ve tertipte bir yapıyı bu derecede büyük bir kubbe ile örtmek aslında büyük bir cesaret idi. Ancak yapının statik bakımından bu ağırlığı çok güç karşıladığı da bir gerçektir. Gerek Bizans gerekse Türk devrinde duvarlara dışarıdan eklenen büyük destek payandaları yardımıyla Ayasofya bugüne kadar ayakta tutulabilmiştir. Nitekim 557 yılındaki depremin de tesiriyle 7 Mayıs 558'de kubbenin doğu tarafının çökmesi üzerine, önceki mimarlardan İsidoros'un yeğeni genç İsidoros tarafından kubbe evvelkinden yirmi kadem (6,25 m.) kadar yükseltilip geçici pandantiflerle temin edilerek yeniden yapılan kilise, bu defa 24 Aralık 562'de ibadete açılmıştır. Bu vesileyle saray yüksek memurlarından Silentarios Pavlos'un yazdığı uzun manzum methiyede yapının mimarisi, iç süslemesi ile eşyası çok ayrıntılı bir şekilde tasvir edilmiştir. 869 depreminde kubbeye beliren çatlaklar ertesi yıl İmparator Basileios tarafından tamir ettirilmiş, fakat II. Basileios zamanında 26 Ekim 986'da vuku bulan depremde kubbenin yine bir kısmı çöktüğünden derhal gerekli tedbirler alınmıştır. Ermeni mimar Tıridat'ın eliyle altı yıl süren tamirden sonra kilise 13 Mayıs 994'te açılmıştır. 1204'te IV. Haçlı Seferi ile İstanbul'u işgal eden Latinler bu-

Terceme-i
Cifrü'l-câmi'
adlı eserde
Ayasofya ile
yakınındaki
heykel ve
anıtları
gösteren
minyatür
(İÜ Ktp., TY,
nr. 6624, vr. 92b)

rada büyük tahribata sebep olmuşlardı. İstanbul tekrar Bizans idaresine geçtikten sonra ufak bir tamir gören Ayasofya'da II. Andonikos 1317'de büyük ölçüde tamirat yaptırmış, duvarlar dışardan takviye payandalarıyla desteklenmiştir. Ancak büyük ve yaşlı binada bu tamirler yetersiz kalmış ve 19 Mayıs 1346'da sebepsiz olarak doğudaki başkemerle kubbenin bir parçası çökmüştür. Bu sırada iyice fakirleşmiş olan Bizans, büyük zorluklarla ve halktan yardım toplamak suretiyle ancak 1354'te bu zararları giderebilmiştir.

1402'de İstanbul'a gelen İspanyol elçisi Clavijo, Ayasofya'yı harap ve bakımsız bir halde görmüştür. Evliya Çelebi *Seyahatnâme*'sinin bir yazmasından öğrenilen, fakat başka kaynaklarda bulunmayan bilgiye göre, İstanbul'un fethinden birkaç yıl önce yine bir depremde zarar gören Ayasofya'nın kuzey tarafını tamir etmek üzere Ali Neccâr adındaki Türk mimarı Edirne'den İstanbul'a gönderilmiştir. Gerekli takviyeyi yapan mimar Edirne'ye dönüşünde müstakbel minarenin kaidesini de hazırladığını açıklamıştır.

Ayasofya İstanbul'un fethinde, usulden olduğu üzere şehrin büyük kilisesi olarak camiye çevrildi. Tursun Bey'in yazdığına göre kubbeye kadar çıkan Fâtih Sultan Mehmed, yapının ve çevresinin harap görüntüsü karşısında meşhur Farsça beyti söylemiştir. Fâtih Ayasofya'nın tahribini önlemiş, burada ilk namazı kıldıktan sonra camiye kendi hayratının ilk eseri olarak vakfetmiş, yanına sonraları çok değişikliğe uğrayan bir de medrese yaptırmıştır. İlk minarenin de batıda yarım kubbenin yanındaki iki baskı kuleciklerinden güneydekini üstünde ahşap olarak inşa edildiği anlaşılmaktadır. Bu minare uzun müddet durmuş, ancak 1574 tamirinde kaldırılmıştır. Caminin

Ayasofya
Camii -
Sultanahmet /
İstanbul

Ayasofya
Camii'nin
içten
görünüşü

güneybatı köşesindeki tuğla minarenin Fâtih devrine ait olduğu söylenirse de bunun II. Bayezid zamanında yapılan minare olması ihtimali daha kuvvetlidir. II. Bayezid dönemine ait olduğu iddia edilen güneydoğu köşedeki yivli minareyi ise, Edirne'deki Selimiye Camii minarelerine çok yakın benzerliği dolayısıyla, Mimar Sinan'ın eseri olarak kabul etmek kanaatimizce yerinde olur. Kanûnî Süleyman devrinde Budin'in fethi üzerine oradaki başkiliseden alınan tunç şamdanlar, üzerine manzum birer kitâbe yazılarak 1526'da Ayasofya'da mihrabın iki yanına yerleştirilmiştir. II. Selim de Ayasofya'ya büyük ilgi göstermiş, Bizans devrinden beri narteks kısmında duvara yapıştırılmış olarak duran taş işlenmiş levhalar halindeki uzun bir karar metnini de tercüme ettirmiştir. Bunlar daha sonra kaldırılarak Kanûnî Türbesi saçağında kullanılmıştır. Yine II. Selim zamanında Ayasofya'nın etrafı onu saran ve yapıya zarar veren evlerden kurtarılmış, ayrıca Mimar Sinan tarafından takviye payandaları yapılarak yapının çökmesi önlenmiştir. Bu vesileyle bir de minare yapılmıştır ki bunun güneydoğu köşedeki minare olması kuvvetle muhtemeldir. Şehrin en büyük ibadet yeri olarak Ayasofya'nın etrafında sultan türbelerinin yapımına da yine bu sırada başlanmış, ilk türbe II. Selim için Mimar Sinan tarafından inşa edilmiştir. III. Murad zamanında da kuzeydeki iki minare ile minber, kürsü ve mahfil ilâve edilmiş, Bergama'da bulunan İlkçağ'dan kalma yekpâre mermerden oyulmuş iki büyük küp getirilerek caminin içine şadırvan yapılmıştır. Daha sonra yine Ayasofya'nın yanında Mimar Dâvud Ağa tarafın-

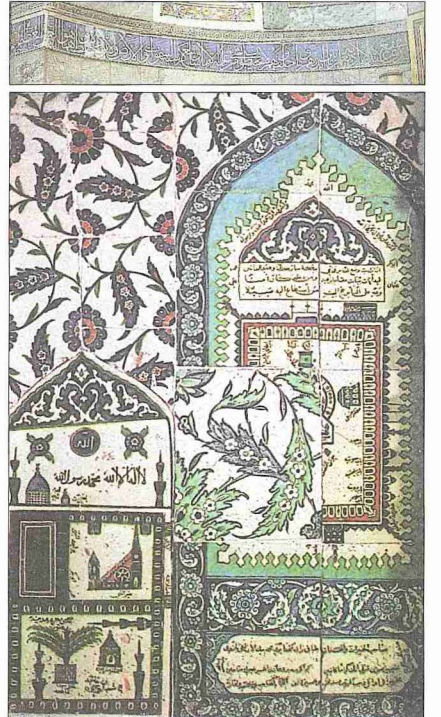
dan III. Murad için, XVII. yüzyıl başında da III. Mehmed için türbeler inşa edilmiş, ayrıca burada bir de şehzadeler türbesi yapıldığından bir hazîre teşekkül etmiştir. Bu üç büyük türbe Osmanlı devri Türk mimarisinin yapı, çini süslemesi ve diğer teferruatı bakımından en güzel eserlerinden sayılır. Türk devrinde Ayasofya'nın süslenmesine devamlı surette gayret edildiğinden 1607'de çini olarak mihrap duvarına besmele-i şerif yazılmıştır. Tahttan indirildikten sonra on altı yıl sarayda kapalı yaşayan I. Mustafa 1639'da ölünce, Ayasofya'nın fetihten beri yağıhâne olarak kullanılan vaftizhanesi acele türbe haline getirilerek cese-di buraya gömülmüştür. 1648'de Sultan İbrâhim öldürüldüğünde de yine aynı yere defnedilmiştir.

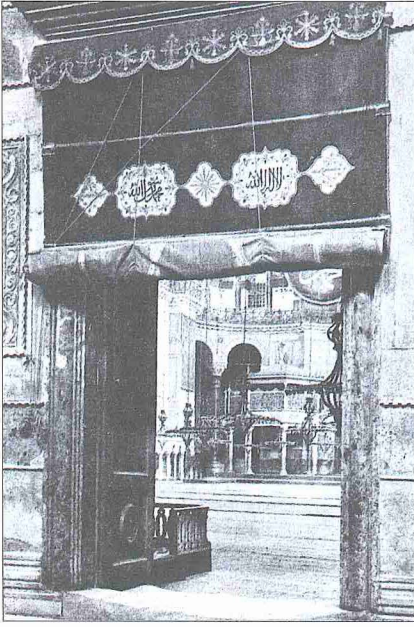
1651'de Teknecizâde İbrâhim Efendi'nin hattı ile yazılmış caminin içini süsleyen büyük levhalar konulmuş ise de bunlar 1847-1849 tamirinde kaldırılarak yerlerine bugün görülen Mustafa İzzet Efendi'nin 7,5 m. çapındaki yuvarlak levhaları asılmıştır. 1728'de III. Ahmed tarafından Ayasofya'nın içinde yaptırılan tamirler sırasında yeni bir hünkâr mahfili inşa edilmiş ve ortaya büyük bir top kandil asılmıştır. Bu mahfil daha sonra 1847'de kaldırılmıştır. Bugün mihrabın solundaki dehliz duvarlarında bunun veya daha eski mahfilin hâtrası olan değerli çinilerle kaplı mahfil mihrabı görülmektedir. 1739'da I. Mahmud, iki payanda arasında ve caminin yan sah-nında Türk baroğu üslûbunda muhteşem bir tunç parmaklıkla ayrılan, duvarları değişik devirlere ait çini kaplı ve dolapları renkli nakışlı güzel bir kütüphane yaptırarak bakımı için Çağaloğlu

Hamamı'nı vakfetmiştir. 1740'ta ise avluda, başka bir benzeri olmayan hârîkulâde zarif ve zengin bir şadırvanla bir sıbyan mektebi ve arka tarafta bir aşhane-imaret inşa ettirmiştir. Bunun dışarıya açılan geniş saçaklı kapısı Türk baroğu üslûbunun en güzel örneklerinden sayılır. Bu arada, Ayasofya'nın kilise olarak en eski yapılardan kalan ve "skeuophylakion" denilen büyük yuvarlak binası da aşhane-imaretine erzak ambarı yapılmıştı. Bütün bu ek yapıların kitâbeleri, "hazinedar" veya "hattat" lakabı ile diğerlerinden ayırt edilen Dârüssaâde ağası Beşir Ağa (Morali) tarafından yazılmıştır.

Türk devri içinde önceleri Ayasofya'nın mozaiklerinin bir kısmı görülmekteyken bunların üzerleri peyderpey örtülmüş ve XVIII. yüzyıl ortalarından itibaren hepsi ortadan kaybolmuştur. 1809'da II. Mahmud tarafından yaptırılan büyük bir tamirden kırk yıl sonra Ayasofya yine ciddi olarak elden geçirilme ihtiyacı göstermiştir. Şeyhülislâm Mekkezâde Mustafa Âsım Efendi'nin devlete kalan serveti, vasiyeti gereğince bu işe tahsis edilerek İsviçreli mimar G.Fossati tarafından 1847-1849 yılları arasında Sultan Abdülmecid'in emriyle geniş ölçüde bir tami-

Ayasofya Camii mihrap duvarındaki çini yazı kuşağı ve Kâbe tasvirli çini levha

Ayasofya'nın cami halindeken çekilmiş bir fotoğrafı
(Şehbâl, nr. 11, Eylül 1909)

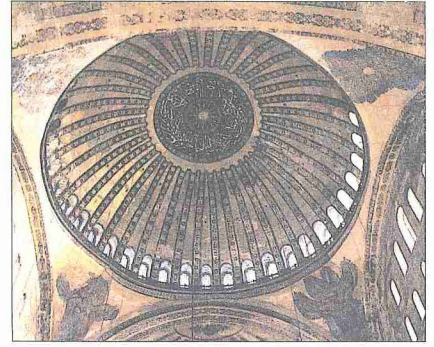
re girilmişti. Bu arada padişahın camiye gelişinde istirahat etmesi ve bazı kabuller yapması için yeni bir kasrı hümayun ile tamamen Bizans üslubu taklidi bir hünkâr mahfili ve avlu kapısı yanına muvakkithâne yapılmış, avluyu çeviren duvar da yenilenmiştir. Aynı tamir sırasında duvar ve tonozlarda mevcut olan mozaiklerin hepsinin üzerleri açılarak bunların Fossati ile o sırada İstanbul'da bulunan Alman W. Salzenberg tarafından resimleri çizilmiştir. 1894 depreminde Ayasofya da zarar görmüş, duvarlarında bazı çatlaklar belirmiş, büyük mozaik sathları sıva ile birlikte dökülmüştür. Meşrutiyet yıllarında Marangoni, Jackson, Propper, Prost gibi Batılı mimarlara durumu incelettirilen ve hatta mimar Kemâleddin Bey nezâretinde tamir için hazırlıklara girilen Ayasofya, Cumhuriyet'in ilk yıllarında (1926) ufak bir tamir ve takviye görmüştür. Son yıllarda, esasî Fâtiş Sultan Mehmed tarafından yaptırılmakla beraber sonraları çok değiştirilen ve 1934'te yıktırılan medresenin arsası temizlenerek temelleri meydana çıkarılmıştır. Bugün bu binanın ihya edilerek idare binası yapılması düşünülmektedir.

Ayasofya 24 Ekim 1934'te camilikten çıkarılıp Müzeler Genel Müdürlüğü'ne bağlanmıştır. Bu arada sebepsiz olarak medrese yıktırıldığı gibi içeride bulunan

ve camiye ait olan çeşitli eşya ile halılar ve levhalar da kaldırılmıştır. Bunlardan büyük levhalar daha sonra tekrar yerlerine asılmıştır. Beş yüzyıl Türk eseri olarak hizmet eden bu caminin eşyasının dağıtılmış olması gerçekten üzücüdür.

1931'de Amerikan Bizans Enstitüsü adına Ayasofya mozaiklerini meydana çıkarma izni alan Th. Whittemore, Atatürk'ün isteği ve bakanlar kurulu kararı ile 1932'den itibaren işe başlamıştı. 1936'da A. M. Schneider tarafından Ayasofya'nın batı tarafında bir kazı yapılmış, 1944-1950 yılları arasında müdür Muzaffer Ramazanoğlu yapının içinde ve dışında bazı araştırmalar gerçekleştirmiştir. Amerikan Enstitüsü'nün inceleme ve mozaik temizleme çalışmaları ise 1970'e kadar sürmüştür. Bu çalışmaların sonucu olarak şimdiki güney tarafı girişi üstünde Meryem, Konstantin ve Justinianos'u tasvir eden XI. yüzyıla ait olduğu sanılan mozaik ile İmparator Karpısı üstündeki alınlıkta VI. Leon'u İsa önünde secde eder vaziyette tasvir eden mozaik bulunmuş, apsis yarım kubbesinde büyük bir Meryem ile önündeki kemerin alt kısımlarında iki baş melekten biri meydana çıkarılmıştır (IX. yüzyıl). Yukarı katta ise kuzey galerinin kuytu bir kemer aralığında İmparator Alexandros'un portresi, kuzey kemeri içindeki kalkan duvarının alt kenarında üç aziz, güney galerinin ortalarında İsa, Meryem ve Joannes üçlüsü (XII. yüzyıl), nihayet aynı galerinin dip duvarında İmparatoriçe Zoe ve IX. Konstantin Monomakhos ile II. İoannes Komnenos'un karısı ve oğlunun resimleri bulunmuştur. Ayasofya'da varlığı bilinen, hatta elde resimleri olan diğer bazı mozaiklerin 1894 depreminde döküldükleri tahmin edilmektedir. Bazıları da belki sıva altında hâlâ durmaktadır.

Ayasofya müze haline geldikten sonra ilk defa 8 Ağustos 1980 tarihinde hünkâr mahfili ibadete açılmıştır. Bundan kısa bir süre sonra (14 Eylül 1980) res-

Ayasofya'nın kubbe içi

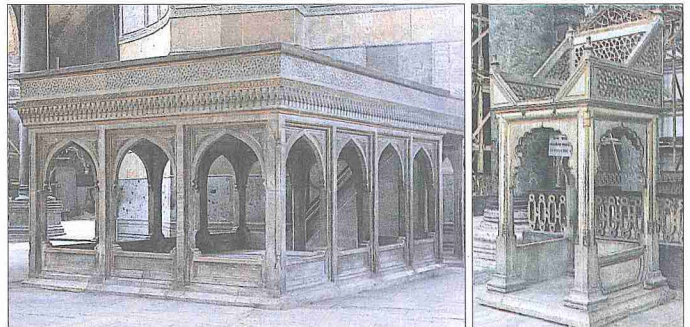
torasyon gerekçesiyle tekrar kapatılan hünkâr mahfili 10 Şubat 1991'de yeniden namaz kılmaya tahsis edilmiş ve Ayasofya kısmen de olsa cami olarak hizmet vermeye başlamıştır.

Cami olduğu süre içinde Ayasofya, ramazan aylarında bilhassa teravih namazında çok kalabalık bir cemaatin toplanmasına imkân verir ve padişahın da katıldığı Kadir geceleriyle bayram namazlarında muhteşem bir görünüş arzederdi. Bu da Türkler'in burayı ne derecede benimsemiş olduklarının delilidir.

Ayasofya Bizans devrinin halk inancı ve efsanelerinde büyük bir yer tuttuğu gibi Türk devrinde de buraya dair pek azı Bizans'tan aktarılmış, büyük kısmı yeniden doğmuş birçok rivayet ve efsane anlatılagelmıştır. Ayasofya'nın camilikten çıkarılması ile bunlar bugün artık unutulmuştur.

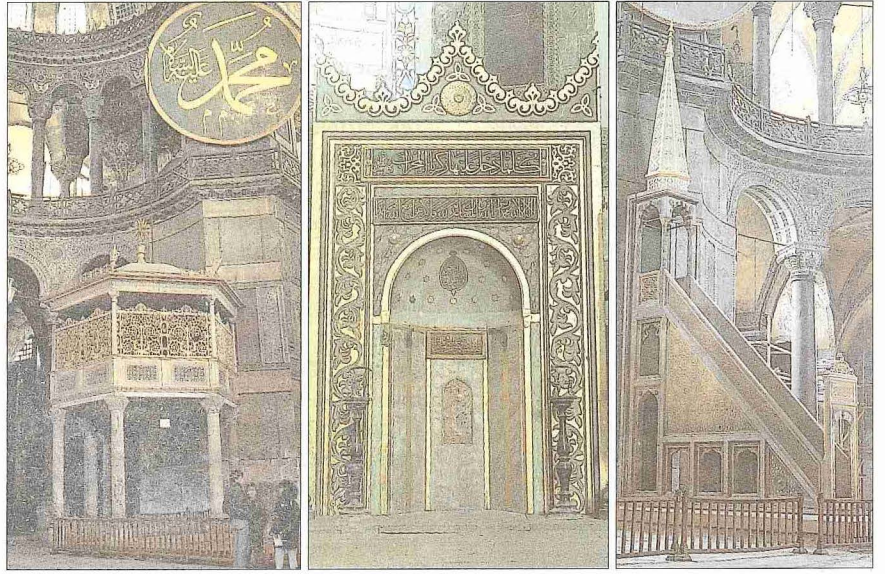
Osmanlı hükümdarları Ayasofya'nın bakımına ve cami olarak zenginleşmesine itina gösterdikleri gibi halk da bu iş için vakıflar yapmıştır. Mihrabın sağındaki dehlizin içinde görülen XVII. yüzyıla ait Kâbe ve Medine tasvirli çiniler, bu tarzdaki halk vakıflarından kalmış hatıralardır. Ayrıca içeride bazıları bizat padişahlar (III. Ahmed, II. Mahmud) veya tanınmış hattatlar tarafından yazıl-

Ayasofya
Cami
müezzin
mahfili ve
vâiz
kürsüsü

miş levhalar da bulunuyordu. Ayasofya'nın etrafında Türk devrinde yapılan ilâveler arasında, XVI veya XVII. yüzyıla ait, batı kapısı önündeki kazda bulunan bir çeşme ile güney tarafında şimdiki girişin yanında bulunan sebîl ve avlunun güneybatı dış köşesindeki Sultan İbrâhîm'e izâfe edilen diğer mermer sebîl de sayılabilir.

Öteden beri Batılı sanat tarihçilerinde yerleşmiş bir düşünce, bütün Osmanlı devri Türk camilerinin Ayasofya'nın bir taklidi olduğu yolundaki kanaat ise acele verilmiş yanlış bir hükümdür. İstanbul'da Beyazıt Camii ile Süleymaniye'de Ayasofya mimarisini hatırlatan bir yapı düzeni olmakla beraber, bu benzerlik Ayasofya'dan oldukça farklı vasıtalar ve unsurlarla meydana getirilmiştir. Ayasofya'nın bazilika esasından gelen planında görülen sütun dizileri bunlarda yoktur. Ayasofya'da yanlardaki mekânların kapalılığına karşılık onların yan mekânları, ortayı tamamlayan ve ona açık yardımcılarıdır. Ayrıca göz önünde tutulması gereken bir husus, Ayasofya'nın Roma İmparatorluk mimarisinin, hristiyan mistisizminin birleşmesiyle meydana gelmiş ve Bizans sanatının başlangıcında ortaya konulmuş bir eser olduğudur. Başka gelişmelerin bir halkası olmadan kalmış ve gerçek Bizans sanatı ondan sonra başka ölçüler ve planlar içinde gelişmiştir. Halbuki Osmanlı mimarisi enine uzanan ve maksûre* kısmı kubbe ile örtülü ulucami tipini hızla geliştirerek bu kubbeyi Edirne Üç Şerefeli Cami'de en had derecede bir mekân örtüsü olacak kadar büyümüş ve sonra yanlardaki yardımcı mekânlara yeni biçimler vererek Ayasofya'yı aşmıştır. Önce üç yarım kubbeli (Üsküdar Mihrimah Camii), sonra dört yarım kubbeli merkezî mekânlı camilere (Şehzade, Sultan Ahmed, Yeni Vâlide Camii) ulaşılmıştır. Edirne Selimiye Camii'nde ise ideal merkezî mekânlı cami planını verebilmiştir ki bütün bu gelişmeler birkaç yüzyıla sığan bir süre içinde yapılmıştır. Ayasofya'nın tam bir benzeri olan ve onun gerçek taklidi sayılabilecek tek eser, Tophane'de Kılıç Ali Paşa Camii olup bunu da Mimar Sinan, hayatının son yıllarında değişiklik ve yeniliklere kanıksamış bir usta olarak bir deneme düşüncesiyle meydana getirmiş olmalıdır. Ayasofya, Osmanlı devri Türk mimarlarına, kendiliklerinden ulaşmış oldukları bir yapı tipinin ayakta duran bir tatbikat örneği teşkil etmiş ve öğretici bir model görevi yapmıştır.

Ayasofya Camii'nin hünkâr mahfili, mihrabı ve minberi

BİBLİYOGRAFYA :

Genel ve Mimari: G. Fossati, *Aya Sophia of Constantinople as Recently Restored by Order of H. M. the Sultan Abdul-Medjid*, London 1852; W. Salzenberg, *Altchristliche Baundenkmale von Konstantinopel*, Berlin 1854; W. R. Lethaby — H. Swainson, *The Church of Sancta Sophia Constantinople: a Study of Byzantine Building*, London 1894; E. M. Antoniadis, *Ekphrasis tes Hagias Sophias*, Atina 1907-1909, I-III; C. Gurlitt, *Die Baukunst Konstantinopels*, Berlin 1907-12; G. A. Andreades, "Die Sophienkathedrale von Konstantinopel", *Kunstwissenschaftliche Forschungen*, Berlin 1933, I, 33-94; *Resimli Ayasofya Kılavuzu*, İstanbul 1935; A. M. Schneider, *Die Hagia Sophia zu Konstantinopel*, Berlin 1939; E. H. Swift, *Hagia Sophia*, New York 1940; P. M. Michelis, *L'esthétique d'Hagia-Sophia*, Faenza 1963; P. Sanpaulesi, *Santa Sofia a Constantinopoli [Forma et Colore]*, Firenze 1965; F. Dirimtekin, *Ayasofya Kılavuzu*, İstanbul 1966; R. L. Van Nice, *Saint Sophia in Istanbul: an Architectural Survey*, Washington, ts. [1967]; G. Bonfiglioli, *Sainte Sofia di Constantinopoli L'architettura*, Bologna 1974.

Bizans Devri: J. Ebersolt, *Sainte Sophie de Constantinople*, Paris 1910; Johannes von Gaza, *Paulus Silentiarius und Prokopios von Gaza, Kunstbeschreibungen Justinianischer Zeit* (nşr. P. Friedländer), Leipzig 1912; Hildesheim-New York 1969; W. R. Zalziesky, *Die Sophienkirche in Konstantinopel*, Citta del Vaticano 1936; A. M. Schneider, *Die Grabung im Westhof der Sophienkirche zu Istanbul*, Berlin 1941; a.m.f., "Die Hagia Sophia in der politisch-religiösen Gedankenwelt der Byzantiner", *Das Werk des Künstlers*, II, Stuttgart 1941, s. 4-15; Muzaffer Ramazanoğlu, *Sentiren ve Ayasofyalar Manzumesi*, İstanbul 1946; H. Jantzen, *Die Hagia Sophia des Kaisers Justinian in Konstantinopel*, Köln 1967; D. Köhler —

C. Mango, *Hagia Sophia* (trc. Ellyn Childs), London 1967; O. H. Strub-Roessler, "Die Hagia Sophia", *BZ*, XLII (1943-49), s. 158-177; K. J. Conant, "The First Dome of St. Sophia and its Rebuilding", *Bulletin of the Byzantine Institut*, I, Washington 1946, s. 71-78.

Mozaikler: Th. Whittemore, "The Mosaics of St. Sophia at Istanbul", *First Preliminary Report*, Oxford 1933; *Second Preliminary Report*, Oxford 1936; *Third Preliminary Report*, Oxford 1942; *Fourth Preliminary Report*, Oxford 1952; C. Mango, *Materials for the Study of St. Sophia at Istanbul*, Washington 1962; P. A. Underwood — E. J. W. Hawkins, "The Portrait of the Emperor Alexander", *Dumbarton Oaks Papers*, XV, Washington 1961, s. 187-217.

Türk Devri: Ayasofya'nın Türk devrindeki tarihçesi ve Türkler'in ona verdikleri değer hakkında henüz iyi ve toplu bir araştırma yapılmamıştır. İstanbul ve Avrupa kütüphanelerindeki yazma *Târîh-i Binâ-yı Aya Sofya* başlıklı risâleler ise bu hususlarda bilgi vermemektedir. Ayrıca bk. Ayvansarayî, *Hadikatü'l-cevâmi'*, I, 3-7; A. Sami Boyar, *Ayasofya ve Tarihi*, İstanbul 1943; W. Emerson — R. Van Nice, "Sancta Sophia's First Minaret Erected After the Conquest", *American Journal of Archaeology*, XLVII (1943), s. 403 vd.; M. A. Charles, "Ayasofya ve Büyük Camiler/Hagia Sophia and the Great Imperial Mosques", *The Art Bulletin*, XII, New York 1930, s. 312-344; A. M. Schneider, "Sophienkirche und Sultansmoschee", *BZ*, XLIV (1951), s. 509-516; Semavi Eyice, "İstanbul Minareleri", *Türk San'atı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri*, I, İstanbul 1963, 36 vd., 51 vd.; Azâde Akar, "Ayasofya'da Bulunan Türk Eserleri ve Süslemelerine Dair Bir Araştırma", *VD*, IX (1971), s. 279-290; Erdem Yücel, "Ayasofya Onarımları ve Vakıf Arşivinde Bulunan Bazı Belgeler", *VD*, X (1973), s. 219-220; R. Ekrem Koçu, "Ayasofya", *İst.A*, III, 1439-1475.

SEMAVİ EYİCE